

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra En liden Bibelkrønike for Børn og Menigmand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 67. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_227A-txt-shoot-idm2321/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

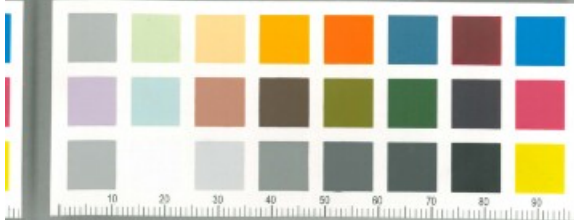
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

som kaldtes Pharisæer, de vilde anføres af
Menneskene for overmaade fromme og guds-
frygtige Mand, og havde Guds Navn paa
Tungen, og vilde giere sig selv retfærdige,
med mange Skikke, som de selv havde op-
taant, og det var Dienskalke, som i Hjerter
ikke troede paa Gud, og elskede Ingen.
Saadanne vare de Folk, som kaldtes Lærere
i Israel, og de forførte Folket, og de for-
vendte Guds Ord, og Ugudelighed blev
mangfoldig. Der var da ingen Trøst for de
Fromme, uden det, at de ventede vist den
Tid var nær, da den Kvindens Sød, den
Hvælger fra Ondt, Messias skulde komme, de
Skriftloge havde udregnet af Daniels Bn,
at Tiden var nær, og det vidste Alle, som
boede i Landet, men de Høstes Hjerter og Hu-
stod allene til verdslig Magt og forføngelig
Gere, derfor udlagde de daarlige Propheeternes
Tale om det evige Rige, Han skulde opreise,
som om det var et Rige af denne Verden,
de ventede, at Han skulde undervinge Ros-
merne, og give dem med alle Joder stor Væ-
re og Værdighed, men Saadant ventede ikke de
Fromme, de forstode det gode, at det var et
aandeligt Rige, Guds og Sandhedens Rige,
Han skulde opreise, og herske derefter altid
evindeligt. Dan. 2.

Der staaer skrevet hos Propheeten Micha
i det Femte: Du Betlehem! er du ringe at
agte blandt Juda Tusinder? Af dig skal der
udgaae en Saadan, som skal herske i Israel,
E 2

og Hans Udgange ere gamle, de ere fra Evige
heds Dage, og Han skal staae og søde i Her-
rens Kraft, i Herrens sin Guds Navns Høi-
hed, og Han skal være Fred. Disse Ord
havde alle de Skriftloge udlagt saa, at i
Betlehem skulde Messias sødes, og see! der
var i den Stad Nazareth en Jomfru af Da-
vids Slægt, og Jomfruen heet Maria, og
Herrens Engel aabenbaredes for hende, og
sagde, at hun skulde undfange og søde en
Søn, og Hans Navn skulde kaldes Jesus,
det er: en Hvælger, ja kaldes den Høi-
stes Søn, og være en Konge evindeligt, men Fader
skulde Han ei have paa Jorden, thi saa sagde
Engelen: den Hellig Mand skal komme over
dig, og den Høi-stes Kraft skal overfugge
dig, derfor skal ogsaa det Hellig, som sødes
af dig, kaldes Guds Søn. Saa boede da
Maria i Nazareth, men i Betlehem skulde
Jesus sødes, og see! der kom var magtig
over Verdens Riger, da opstode Mand til
Strid om Herredømmet i den Stad, som var
Dronning i Verden, og Een fik Magten, og
kaldte sig Keiser Augustus, og fra ham udgik
en Befaling, at Folkene skulde skrives over
alt Riger, og hver skulde gaae til den Stad,
som de stammede fra, da opgik Maria og hende
des Trolovede, Joseph, til Betlehem til Da-
vids Stad, og det skedte mens de vare der,
blev Tiden fuldkommen, at hun skulde søde,
og hun sødte sin første sødte Søn, og sødte
Ham i Klude, og lagde Ham i en Kribbe,
thi der var ikke Rum i Herberget til Ham.

Og der vare Hyrder i den samme Egn, guds
 frygtige, fattige Mænd, som holdte Nattevagt
 over deres Dvæg, og see! Herrens Engel ned-
 soer over dem, og Herrens Klarhed omfins-
 nende dem, og de frygtede saare. Da sagde
 Engelen til dem: frygter I kun ikke, thi see!
 for Glæde forhæder jeg eder, ja Glæde for
 eder og Folket, thi eder er født en Frelser i Dag,
 Kristus Herren, i Davids Stad, og strax var
 hos Engelen en himmelsk Hærskares Mæng-
 dighed, og de lovede Gud, og de sang: Vere
 vare Gud i det Høieste, Fred paa Jorden, i
 Menneſket Velbehagelighed. Og der vare Vise
 i Østerland, i Hedningenes Land, gudsfrygtige
 Mænd, og til et Tegn, at den nyfødte Frelser
 var sendt til dem alle, som bo paa Jorderigs
 Kreds, da saae de hans Stjerne, og reiste, og
 Stjernen gik for dem, og stod over Huset, hvor
 Barnet var inde, og de faldt paa Kne for den
 evige Konges Eenbaarne, og offrede Guld og
 kostelig Nagelse. Men det var Herodes, der han
 fornam, at det Barn var født, og den Søn
 var os givet, hvis Navn kaldes Underlig,
 vældige Gud: om hvem der stod skrevet: at
 han skulde sidde paa Davids Stol, som en
 Konge, mens Solen og Maanen de vandre
 paa Himlen, da blev han bange, og tænkte:
 den Helliges Rige var af denne Verden, end-
 dog han blev lagt i en Krypbe; da meente
 han daarlig, at han kunde myrde Guds Søn,
 og forhindre det Ord, som Gud havde talt
 ved sine Propheete, og alle de Børn i Betles-
 hem slog han ihjel, og lagde dette endnu til

at sin Dødsfab, at han udste det meget
 uskuldige Blod, men Herren havde talt til
 Josef, og sagde: staa op, tag Barnet og dets
 Moder, og drog til Egypten, og Herren slog
 Herodes, og han tyggede sin Tunge i Pine,
 og døde i Jammer, og gik til sit Sted. Da
 kaldte Herren igjen sin Søn af Ægypten, og
 Maria og Josef gik op til Jerusalem efter
 Herrens Lov, at fremstille Barnet for Herren
 i Templet. Da skedte det, som Herren talse-
 de for dem, der de byggede Huset i trange
 Tider, og de Gamle sørgede over dets Rings-
 hed imod det Hus, som Kong Salomon byg-
 te, thi da skedte Herrens Ord til Propheeten
 Haggai, og han opstod, og sagde: hvem er
 tilovers iblandt eder, som saae dette Hus i
 sin første Herlighed! er ikke dette som Intet
 for eders Pine mod det: men frygter ikke,
 thi saa sagde den Herre Zebaoth: endnu en-
 gang om et Lidet, vil Jeg bevæge Himlene og
 Jorden, Havet og det Tørre, ja alle Hedning-
 ger vil Jeg bevæge, og alle Hedningers Lang-
 sel skal komme, og dette Hus vil Jeg fulde
 med Herlighed, siger den Herre Zebaoth:
 Selvet er mit og Guldet er mit, siger den
 Herre Zebaoth: dette det sidste Husets Her-
 lighed skal blive større end det første, og paa
 denne Sted vil Jeg give Fred, siger den
 Herre Zebaoth. Nu frembares Hedningenes
 Langsel, Guds Heeligheds Blands, og Hans
 Rædens rette Billeder, den Fredens Giver,
 som et Barn i Templet. Det forstod Simeon,
 den gudsfrygtige Alding, thi Guds Aand drey

ham til Templet i den samme Time, og han tog Barnet paa sine Arme, og velsede Gud, og sagde: Herre! nu lader du din Tjener fare i Fred, ligesom Du haver sagt, thi mine Dine have set Din Frelsning, hvilken Du beredte for alle Folks Malm, et Lys til at oplyse Hedningene, og Israel Dit Folk til en Hellighed; og Forældrene gik med Barnet til deres Stad Nazareth, og Han vorte, og blev stærk i Aanden, og fuld med Visdom, og Guds Naade var over Ham. Math. 2. Luc. 1—2. Hagg. 2.

Og det var Propbeten Malachias, der Han spaaede om Herrens Tilkommelse, da talde Han Herrens Død i sin Spaadom, og sagde: see! Jeg sender min Engel, at han skal berede Veien for mit Ansigt, og skal den Herre, efter hvilken I lede, komme til sin Tempel, den Vagters Engel, hvilken I have kjær, see! Han kommer, sagde den Herre Jehaoth, see! Jeg sender eder Elias Propbeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer, og I skal omvende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes til deres Fædre, at Jeg ikke skal komme og slaae Jorden med Vand. Og det var i den sjette Maaned førend Engelen kom til Maria, at Han stod hos Alteret, hvor Præsten, den aldrende Sacharias, gjorde Kogelse i Templet, og Engelen talde til ham, og sagde: at hans aldrende Egteskvinde skalde føde en Søn, og han skalde hede Johannes, og syldes af den Hellig Aand, og være den Elias, den Engel, om

